

DEPARTAMENTUL PENTRU
RELATIA CU PARLAMENTUL

Def. leg. 3437
PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 43437 / 10.05.2016

București, 06.05.2016
Nr. 5189/DRP

STIMATE DOMNULE SECRETAR GENERAL,

Vă înaintăm, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. Amendamentele Comisiei pentru buget, finanțe și bănci a Camerei Deputaților cu privire la *propunerea legislativă privind unele măsuri de stimulare a învățământului profesional, universitar și a cercetării științifice*, inițiată de doamna deputat PNL Raluca Turcan și domnul deputat PNL Gheorghe Ialomițianu împreună cu parlamentari PNL, UDMR, Minorități Naționale, PC, independenți (**Plx. 172/2014**);

2. *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali*, inițiată de domnul deputat UDMR Szabó Ödön și un grup de parlamentari aparținând Grupurilor parlamentare ale PSD, PNL, UDMR, PC, Minorităților Naționale (**Plx. 492/2015**);

3. *Propunerea legislativă privind regimul juridic al patrimoniului sindical din România*, inițiată de domnul senator independent Mircea Geoană și un grup de parlamentari aparținând Grupurilor parlamentare ale PSD, PNL, Minorităților Naționale (**Bp. 194/2009, Plx. 654/2009**);

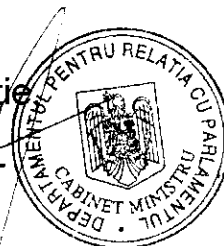
4. *Propunerea legislativă privind organizarea și desfășurarea votului electronic*, inițiată de domnul deputat neafiliat Eugen Tomac împreună cu un grup de parlamentari PNL și neafiliați (**Bp. 204/2015, Plx. 847/2015**);

5. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii petrolului nr. 238/2004*, inițiată de domnul deputat PSD Iulian Iancu (**Bp. 85/2012, Plx. 330/2012**).

Cu deosebită considerație

MINISTRU DELEGAT

CIPRIAN BUCUR

**DOMNULUI CRISTIAN – ADRIAN PANCIU,
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR**

841
27042018

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind regimul juridic al patrimoniului sindical din România*, inițiată de domnul senator independent Mircea Geoană și un grup de parlamentari aparținând Grupurilor parlamentare ale PSD, PNL, Minorităților Naționale (**Bp. 194/2009, Plx. 654/2009**).

I. Principalele reglementări

Această inițiativă legislativă reglementează regimul juridic al unor imobile care au aparținut patrimoniului sindical din România și procedura de dobândire a dreptului de proprietate asupra acestora.

În acest sens, propunerea legislativă vizează, în principal, următoarele aspecte:

- înființarea Uniunii Naționale pentru Preluarea Patrimoniului Sindical (UNPPS), persoană juridică înființată în temeiul prezentei legi în scopul preluării în proprietate a imobilelor care au aparținut organizațiilor sindicale legal constituite din România;
- procedura de dobândire a personalității juridice de către UNPPS;
- stabilirea dreptului de proprietate privată asupra imobilelor sau acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent;

- atestarea dreptului de proprietate asupra imobilelor aflate în administrarea confederațiilor sindicale;
- măsuri de natură instituțională, propunându-se, printre altele, constituirea, în subordinea Guvernului, a Comisiei pentru stabilirea regimului juridic al imobilelor care au aparținut patrimoniului sindical;
- proceduri administrative sau judiciare;
- stabilirea faptelor care constituie contravenții și infracțiuni, precum și sancțiunile aplicabile în cazul săvârșirii acestora.

II. Observații

1. Potrivit unor mențiuni din *Expunerea de motive*, propunerea legislativă vizează „*restituirea bunurilor către Uniunea Națională pentru Preluarea Patrimoniului Sindical, persoană juridică ce urmează a fi constituită prin asocierea confederațiilor sindicale reprezentative*”, or, este evident că, dacă nu există nicio legătură din punct de vedere al continuității personalității juridice între sindicatele constituite înainte de 1989 și sindicatele care își desfășoară activitatea în prezent (*Expunerea de motive* se referă în mod expres la acest aspect, făcând trimitere la „*dizolvarea sindicatelor din perioada comunistă*”), cu atât mai puțin se poate susține că o „*Uniune*” formată din „*confederațiile naționale sindicale reprezentative*” ar putea avea temei să i se „*restituie*” drepturi de proprietate asupra unor imobile care au aparținut, înainte de 1989, patrimoniului sindical (art. 10 alin. (5), art. 12 alin. (2), art. 17 alin. (6) lit. a) și art. 22 alin. (1) din inițiativa legislativă, se referă la „*restituirea*” imobilelor).

Este, de asemenea, evident că sindicatele care își desfășoară activitatea în prezent, nu sunt, din punct de vedere juridic, succesoare ale vechilor sindicate și, prin urmare, nu există temei juridic, pentru a recunoaște unei Uniuni pe care „*actualele sindicate*” ar înființa-o un scop precum cel de a i se „*restitui*” drepturi, pe care nici fondatorii nu le-ar avea. În plus, „*restituirea*”, ca și „*retrocedarea*” sau „*redobândirea*”, presupune, prin esența ei, tocmai faptul că există o continuitate a personalității juridice între persoana care a avut dreptul de proprietate și persoana care, în prezent, solicită retrocedarea sau restituirea. Din acest punct de vedere, prin reglementarea propusă se recunoaște, indirect, o continuitate a personalității juridice, fără ca aceasta să existe în realitate.

Din punct de vedere practic, instituirea unei reglementări speciale cu acest obiect va crea un precedent pentru organizațiile care nu au putut

obține „*restituirea*” unor imobile întemeindu-se pe dreptul comun, pe motivul că nu aveau continuitate cu organizațiile în patrimoniul cărora au fost drepturile de proprietate asupra imobilelor, efectul previzibil fiind că și aceste organizații ar putea depune eforturi pentru promovarea unor măsuri la nivel de lege pentru a li se recunoaște în acest mod, indirect, continuitatea.

Totodată, arătăm că, potrivit dispozițiilor art. 52 din *Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice „Bunurile organizației cooperatiste sau ale organizației obștești dizolvate, rămase după lichidare, vor primi destinația arătată prin actul de înființare prin statut sau prin hotărârea luată, cel mai târziu la data dizolvării, de organele chemate a o decide*¹.

În lipsa unei atari prevederi, în actul de înființare sau statut, ori în lipsa unei hotărâri luate în condițiile alineatului precedent, precum și în cazul în care prevederea sau hotărârea este contrară legii ori regulilor de conviețuire socială, bunurile rămase după lichidare vor fi atribuite de organul competent unei persoane juridice cu scop identic sau asemănător”. Observăm că o asemenea soluție corespunde pe deplin principiului general al ordinii de drept și al securității circuitului civil și, în plus, rezolvă o situație cu un corespondent evident la nivelul realității, situație despre care în *Expunerea de motive* se menționează că „*nu a existat o soluție juridică de preluare a bunurilor imobile de la vechile structuri sindicale la cele constituite după reinstaurarea regimului democratic*”.

2. Deși inițiativa legislativă are în vedere „*dobândirea dreptului de proprietate*” asupra imobilelor de către „*Uniune*” (**art. 1**), soluția propusă este incompletă, deoarece nu se stabilește ce urmează să întreprindă Uniunea cu privire la imobilele pe care se preconizează să le primească în proprietate, iar *Expunerea de motive* nu cuprinde nicio mențiune în acest sens. Cu toate că, în mod firesc, se poate ajunge la concluzia că imobilele, fiind în proprietatea Uniunii, regimul lor juridic ar trebui să fie guvernat de dreptul comun, semnalăm că, dacă unele categorii de imobile s-ar afla în stare avansată de degradare, atunci, în opinia noastră, capacitatea unei persoane juridice de a efectua investițiile necesare pentru a stopa ruinarea acestor imobile este condiționată de patrimoniul său, care, în cazul Uniunii, este propus să fie „*în valoare de cel puțin dublul salariului minim brut pe economie*” (**art. 4 alin. (2) lit. d**) din inițiativa legislativă).

¹ Această soluție este prevăzută și de art. 249 din *Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*

3. Semnalăm că, potrivit **art. 3 alin. (3)** „(...) confederația (...) pierde calitatea de membru al Uniunii, cu toate consecințele ce decurg din aceasta”, deși **art. 4 alin. (3) lit. e)** stabilește că „statutul” Uniunii va cuprinde și „modul de pierdere a calității de membru și modul de redistribuire a atribuțiilor, drepturilor și obligațiilor membrilor Uniunii în raport de noua componență a acesteia” și, prin urmare, „consecințele” ar fi stabilite de Statut.

Prin urmare, în opinia noastră, sunt inutile precizările de la art. 3 alin. (3), deoarece prin Statutul Uniunii membrii pot stabili modul de soluționare a situațiilor în care pe parcursul existenței Uniunii un membru nu ar mai îndeplini condițiile pentru a fi membru sau ar dori să se retragă. În plus, observăm că situația descrisă constituie ipoteza excluderii unui membru ca sancțiune pentru neîndeplinirea condițiilor. Practic, legea ar trebui să reglementeze condițiile în care se dobândește calitatea de membru și faptul că numai membrii pot beneficia de drepturile consacrate prin lege.

Cu toate acestea, deoarece scopul Uniunii este „dobândirea dreptului de proprietate și preluarea imobilelor”, confederațiile înființând Uniunea în acest scop, observăm că Uniunea nu poate avea o existență nelimitată în timp și că realizarea scopului va impune dizolvarea ei. Prin urmare, necesitatea ca membrii să îndeplinească toate condițiile referitoare la reprezentativitate pe tot parcursul existenței Uniunii duce la concluzia că aceste confederații sindicale vor dobândi drepturi sub condiție rezolutorie, cel puțin până la dizolvarea Uniunii condiția fiind menținută. Considerăm că această soluție este de natură a genera dificultăți în aplicare, litigii, dispute și a periclita siguranța circuitului civil, în sinea fiecărui membru al Uniunii putând să se nască dorința de a dovedi că ceilalți membrii nu mai îndeplinesc condițiile pentru a-i putea exclude ca să dobândească mai multe imobile pentru sine. Practic, *condiția de reprezentativitate* ar trebui să funcționeze *numai până la dobândirea ultimului drept solicitat*.

4. La **art.6 alin. (5)** se precizează faptul că „Hotărârea judecătorească de respingere a acțiunii nu are autoritate de lucru judecat”, ceea ce încalcă principiul separației puterilor în stat.

Astfel, Curtea Constituțională, în *Decizia nr. 431/2009*, a statuat în sensul că, „Deși principiul puterii de lucru judecat nu este un principiu constituțional, încălcarea lui printr-o normă legală ar contraveni separației puterilor în stat. În acest sens, Curtea a reținut prin *Decizia nr. 6 din 11 noiembrie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României*,

Partea I, nr. 48 din 4 martie 1993, că, în virtutea principiului separației puterilor în stat, Parlamentul nu are competența de a interveni în procesul de realizare a justiției. Astfel, dreptul de a legifera al Parlamentului se exercită numai cu respectarea autorității de lucru judecat și fără a împiedica instanțele judecătorești de a-și exercita atribuțiile prevăzute de art. 124 din Constituție, de realizare a justiției. În același sens, s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 1.055 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 737 din 30 octombrie 2008”.

5. La **art.9 alin. (2)** se precizează că fac obiectul legii imobilele care au aparținut patrimoniului sindical, propunerea legislativă nefăcând distincția între imobilele preluate abuziv și cele care au fost trecute în proprietatea statului în mod legal. Această distincție este de maximă importanță, obiectul legii trebuind să-l facă doar imobilele care au fost preluate abuziv, cu sau fără titlu, în intervalul 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, ca și în cazul legislației privind restituirea proprietăților confiscate abuziv de către regimul comunist. După această dată considerăm că nu se poate vorbi de vreo preluare abuzivă, fiind instituit statul de drept.

Apreciem că inițiativa legislativă ar fi trebuit pusă în acord cu legislația în vigoare în domeniul restituirii proprietăților. Astfel, sunt desuete trimiterile la Titlul VII din *Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare*, iar în ceea ce privește formularea art. 11 al inițiativei legislative, precizăm că în *Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare*, la art. 45 este reglementat un alt termen al obligației de a menține afectatiunea imobilelor restituite – 10 ani.

Art. 9 alin. (3) prevede că „*măsurile reparatorii în echivalent se vor acorda potrivit Titlului VII din Legea nr. 247/2005*”, respectiv prin acțiuni la Fondul Proprietatea. În prezent această formă de despăgubire nu mai este posibilă, având în vedere faptul că prin modificările legislative aduse Titlului VII din *Legea nr. 247/2005*, prin *Legea nr. 165/2013*, singura măsură reparatorie care se acordă, în situația în care restituirea în natură nu mai este posibilă, este compensarea prin puncte.

Totodată, atragem atenția asupra faptului că odată cu modificările aduse atât *Legii nr. 10/2001*, cât și Titlului VII din *Legea nr. 247/2005*,

prin *Legea nr. 165/2013*, măsurile reparatorii în echivalent care se acordă persoanelor îndreptățite pentru imobilele imposibil de restituit în natură se stabilesc prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a acestui act normativ, respectiv 20 mai 2013.

Referitor la menționarea în textul **art. 9 alin. (2)** a imobilelor care au fost preluate „*cu titlu*”, semnalăm că existența „*titlului*” dovedește legitimitatea operațiunii perfect valide și legale la data constituirii titlului. Din acest punct de vedere, dacă există „*titlu*” nu există rațiune legală pentru ca bunul respectiv să treacă, prin lege, în patrimoniul altei persoane decât cea consemnată prin „*titlu*”. Deoarece existența „*titlului*” arată că există un drept de proprietate, în condițiile legii, dispozițiile art. 9 alin. (2) sunt neconstituționale, în raport cu prevederile art. 44 din *Constituția României*, în măsura în care bunul din „*titlu*” este proprietatea privată a altei persoane decât statul.

În acest sens sunt consemnate o serie de argumente și în jurisprudența Curții Constituționale, care, prin *Decizia nr. 227/2007*, în problema stabilirii dreptului de proprietate asupra unor bunuri imobile a stabilit, cu privire la dispozițiile art. 65 alin. (1) din *Ordonanța Guvernului nr. 39/2005*, următoarele: „*Curtea constată că prin textul de lege criticat se prevede că sălile și grădinile de spectacol cinematografic, precum și terenurile aferente acestora, menționate în anexa nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005, care face parte integrantă din prezenta ordonanță, se află în proprietatea privată a statului.*”

De asemenea, Curtea observă că există posibilitatea ca imobilele prevăzute în anexa nr. 1 din *Ordonanța Guvernului nr. 39/2005* să se afle și în proprietatea persoanelor fizice sau juridice sau în proprietatea comunelor, orașelor, municipiilor și județelor.

Prevăzând în terminis că toate aceste imobile, indiferent de titularul dreptului de proprietate, se află în proprietatea privată a statului, se realizează un transfer silit de proprietate care operează din patrimoniul persoanelor fizice, persoanelor juridice sau unităților administrativ-teritoriale către stat, ceea ce reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 44 alin. (1) din *Constituție*.

Curtea recunoaște existența posibilității privării de proprietate a unui titular al acestui drept, dar numai dacă această privare este realizată prin procedeele prevăzute de *Legea fundamentală*, cu respectarea condițiilor stipulate de aceasta în art. 44 alin. (3). Astfel, singura modalitate de trecere silită în proprietatea statului a unor imobile ce se află în proprietatea altor titulari se poate realiza numai prin expropriere, pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și

prealabilă despăgubire. Toate aceste reglementări constituie garanții ale dreptului de proprietate, care nu pot fi eludate prin adoptarea unui act normativ.

În consecință, Curtea constată că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile și procedura prevăzute de art. 44 alin. (3) din Constituție și de Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică.

Totodată, Curtea observă că, potrivit art. 44 alin. (2) din Constituție, proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Aceste dispoziții constituționale trebuie interpretate în sensul că statul nu poate beneficia, cât privește bunurile care nu formează obiect exclusiv al proprietății publice, de o protecție juridică mai ridicată decât cea a persoanelor fizice sau juridice sau a unităților administrativ-teritoriale.

Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea constată că dispozițiile art. 65 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia încalcă prevederile art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, în măsura în care titularul dreptului de proprietate asupra imobilelor cuprinse în anexa nr. 1 este o persoană fizică, juridică sau o unitate administrativ-teritorială, iar nu statul”.

Pentru identitate de rațiune, observăm că există posibilitatea ca din 1989 și până în prezent bunuri care au aparținut patrimoniului sindical să fi intrat „cu titlu” în proprietatea unor persoane fizice și juridice sau a unităților administrativ-teritoriale. Din acest punct de vedere, dispozițiile **art. 9 alin. (2), art. 10 alin. (5), art. 12, art. 13, art. 18 și art. 19** sunt neconstituționale în măsura în care titularul dreptului de proprietate este de fapt o persoană fizică, juridică sau o unitate administrativ-teritorială, iar nu statul.

6. Sintagma „*preluate în mod abuziv*” din cadrul **art. 12 alin. (1)** trebuia circumstanțiată, în caz contrar putând da naștere la abuzuri și dificultăți multiple în aplicare. Tocmai în ideea de a preîntâmpina abuzurile, în cadrul art. 2 din *Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, a fost delimitată în mod expres noțiunea de imobil preluat în mod abuziv.

7. Dispozițiile propuse pentru **art. 12 alin. (6)**, dat fiind că au ca ipoteză faptul că „*statul sau o autoritate publică centrală sau locală este acționar sau asociat minoritar*” creează premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 44 din *Constituția*

României, deoarece o societate comercială cu capital majoritar privat nu poate fi obligată prin lege să dispună de bunurile din patrimoniul său sau să-și reducă capitalul social. În opinia noastră, prin însăși esența dreptului de proprietate privată, orice entitate juridică are dreptul de a dispune de bunurile din patrimoniul său, eventualele dispute cu privire la titlul cu care au intrat acele bunuri în patrimoniul respectiv neputându-se rezolva decât în justiție, altminteri ridicându-se problema siguranței circuitului civil și comercial sau a unor exproprieri *de facto*.

În plus, textul **art. 12 alin. (2)** din inițiativa legislativă, potrivit căruia „*Cota de participație a statului sau a autorității administrației publice, ori, după caz, a organizației cooperatiste se va diminua în mod corespunzător cu valoarea imobilului restituit*”, procedându-se la „*reducerea capitalului social cu valoarea bunului imobil restituit și la recalcularea patrimoniului*”, pornește de la o confuzie extrem de des întâlnită între capitalul social și patrimoniul societăților comerciale. Dacă patrimoniul social este totalitatea drepturilor și obligațiilor sociale, cuprinzând activul și pasivul social, capitalul social este expresia valorică a totalității aporturilor asociațiilor care participă la constituirea societății, în bilanțul societății, această valoare apărând la pasiv (în timp ce valoarea imobilelor din patrimoniu apare la activ).

Or, dispozițiile din inițiativa legislativă menționate anterior au în vedere că prin „*restituirea*” imobilului, datorită „*corespondenței*” care ar exista între valoarea acestuia și valoarea reprezentată prin „*cota de participare a statului sau a autorității administrației publice centrale sau locale*” ar interveni, în toate cazurile, necesitatea reducerii capitalului social. Considerăm această situație ca fiind în neconcordanță cu dispozițiile art. 153²⁴, art. 207 și art. 208 din *Legea nr. 31/1990 privind societățile, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, care stabilesc regulile generale privind reducerea capitalului social, deoarece: cazurile de reducere a capitalului social sunt expres prevăzute de lege, situația ieșirii unui imobil din patrimoniul societății nefiind prevăzută; situația prevăzută de inițiativa legislativă presupune o prestabilire a importanței valorii imobilului ca activ al societății în raport cu situația financiară a acesteia; exprimarea „*cota de participare a statului sau a autorității administrației publice*” este deficitară, atât autoritățile publice centrale, cât și cele locale fiind considerate de legislația din materia privatizării ca fiind instituții publice implicate care *exercită toate drepturile ce decurg din calitatea de acționar a statului sau a autorităților administrației publice locale*, reducerea capitalul social efectuându-se prin

hotărâre a adunării generale a acționarilor și nu pe calea unor intervenții legislative.

8. Aplicarea propunerilor de la **art.14** determină majorarea numărului de personal bugetar și, implicit, a cheltuielilor de personal, astfel:

- la **alin. (5)** se propune suplimentarea cu 25 de posturi a schemei de personal a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, pentru asigurarea secretariatului Comisiei pentru stabilirea regimului juridic al imobilelor care au aparținut patrimoniului sindical, ceea ce ar determina o majorare cu 14,2% a numărului maxim de posturi al acestei instituții, iar la **alin.(8)** se propune acordarea sporului de dificultate de până la 50% din salariul de bază pentru salariații care desfășoară lucrările de secretariat;

- la **alin. (6)** se propune ca membrii Comisiei pentru stabilirea regimului juridic al imobilelor care au aparținut patrimoniului sindical să beneficieze de indemnizație de ședință, reprezentând 50% din salariul de bază, sau după caz, de indemnizație lunară.

Menționăm că drepturile salariale de care poate beneficia personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice sunt cele reglementate de prevederile *Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare*. De altfel, art. 1 alin. (2) din actul normativ menționat prevede în mod expres că „Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege”. În același timp, precizăm că *Legea-cadru nr. 284/2010* nu prevede posibilitatea acordării sporului de dificultate pentru personalul din instituțiile și autoritățile publice. În aceste condiții, acordarea de sporuri și indemnizații pentru personalul din sectorul bugetar nu poate face obiectul altor acte normative.

De asemenea, la **art. 14 alin. (6)** al inițiativei legislative se propune ca membrii Comisiei pentru stabilirea regimului juridic al imobilelor care au aparținut patrimoniului sindical să beneficieze de indemnizație de ședință, reprezentând 50% din salariul de bază sau, după caz, de indemnizație lunară.

În context, precizăm faptul că aplicarea prevederilor inițiativei legislative determină influențe financiare suplimentare asupra cheltuielilor publice și, ca urmare, ar fi fost necesar să fie avute în vedere prevederile art. 15 din *Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată*, precum și cele ale art. 15 din *Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare*, conform

căroră în cazul propunerilor de introducere a unor inițiative legislative a căror adoptare atrage majorarea cheltuielilor bugetare inițiatorii au obligația să prezinte fișa financiară, însoțită de ipotezele și metodologia de calcul utilizată, precum și sursele de acoperire a majorării de cheltuieli.

9. Potrivit **art. 14 alin. (1) lit. g)**, din cadrul Comisiei va face parte și „*un reprezentant din partea fiecărei confederații care constituie Uniunea*”, iar potrivit **art. 15 alin. (2) teza a doua** din inițiativa legislativă „*Comisia decide cu majoritatea voturilor membrilor*”. Din acest punct de vedere, observăm că reglementările propuse, având ca obiect esențial preluarea în proprietate de către Uniune a imobilelor care au aparținut patrimoniului sindical, iar Comisia având ca principală activitate soluționarea pe cale administrativă a cererilor privitoare la aceste imobile formulate de către Uniune, aceasta se va afla în situația de a decide ce imobile să i se „*restituie*”, impunându-și în Comisie majoritatea.

Simetric, dacă Uniunea nu își impune punctul de vedere în Comisie, va promova o cale de atac împotriva unei decizii a Comisiei în care membrii săi au reprezentanți. Considerăm că această soluție trebuia să fie reanalizată din perspectiva implicațiilor *principiului fundamental al statului de drept care impune ca nimeni să nu fie judecător în propria cauză (art. 1 alin. (3) din Constituție)*.

10. Cu privire la **art. 21 alin. (1)**, observăm că, prin esența lor, contractele de locațiune, concesiune, locație de gestiune sau asociere în participațiune cuprind obligații *in rem* care sunt opozabile dobânditorului subsecvent al bunului care face obiectul contractului. Prin urmare, soluția cu privire la asemenea contracte în curs este o prevedere generală, în sensul că aceste contracte vor fi reziliate de noul proprietar în condițiile legii sau vor fi renegociate, de la caz la caz, cu acel prilej lămurindu-se și despăgubirile eventuale la care ar avea dreptul chiriașii.

11. Incriminarea ca infracțiune (**art. 24 alin. (5)**) a faptei de a nu îndeplinii *obligația* de la art. 10 alin. (5) de a scoate bunul din domeniul public al statului este excesivă pentru motivul că încălcarea unei obligații administrative asumate de stat nu ar trebui să aibă relevanță penală, în această manieră. Spre exemplu, funcționarii (în sens larg) în ale căror sarcini de serviciu ar intra scoaterea bunurilor din domeniul public se prezumă că au la cunoștință obligațiile de serviciu ce le revin în cadrul desfășurării activității. Or, încălcarea îndatoririlor de serviciu are în primul rând relevanță disciplinară și, în funcție de gravitatea faptei, poate avea și

relevanță penală, infracțiuni, precum neglijența în serviciu fiind deja prevăzute în *Codul penal*.

12. Prevederile de la **art. 25 alin. (3)**, potrivit cărora „*activitatea prefectului [...] este supusă controlului Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților...*” contravine dispozițiilor art. 123 alin. (2) teza I din Constituția României, republicată, potrivit cărora: „*Prefectul este reprezentantul Guvernului pe plan local...*” și, prin urmare, controlul activității prefectilor se exercită de către Guvern.

13. Având în vedere că, potrivit **art. 27**, dispozițiile inițiativei legislative se completează cu prevederile *Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor*, era necesar ca inițiativa legislativă să fie completată cu o dispoziție cu privire la intrarea în vigoare, pentru a fi respectat art. 4 alin. (1) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, potrivit cărora: „*Dispozițiile din actele normative prin care se stabilesc și se sancționează contravențiile intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării*”.

14. Potrivit **art. 17 alin. (6) lit. a)**, prin decizie a Comisiei se atestă dreptul de proprietate, iar, potrivit art. 18 alin. (1), „*dreptul de proprietate asupra imobilului solicitat se dobândește pe baza deciziei Comisiei [...] sau a hotărârii judecătorești*”. Prin urmare, hotărârea Guvernului sau a consiliului local, în condițiile **art. 29 alin. (1)** nu poate „*să atribuie în proprietate*”, ci poate numai să dispună scoaterea bunului din domeniul public și trecerea lui în domeniul privat pentru a se pune în aplicare dispozițiile legii în baza căreia a fost atestat dreptul de proprietate solicitanților. Pe cale administrativă, ca urmare a deciziei Comisiei, Guvernul sau consiliul local nu pot lua măsuri de atribuire în proprietate, ci pot doar să administreze proprietatea statului, respectiv a unității administrativ-teritoriale, astfel încât să respecte dispozițiile legale în vigoare în temeiul cărora Comisia a atestat dreptul de proprietate.

15. Deoarece **art. 4 alin. (2) lit. e)** și **alin. (3) lit. g)** se referă vag la „*organele de conducere*”, trimiterea de la **art. 29 alin. (2)** la „*organul de conducere al Uniunii*” este de natură să genereze probleme în aplicare, deoarece legiuitorul nu a precizat care sunt organele prin care membrii își manifestă voința și nici cine este reprezentantul Uniunii care o angajează valabil față de terți prin semnătura sa. În opinia noastră, dat fiind că Uniunea are un scop care presupune o existență temporară, inițiativa

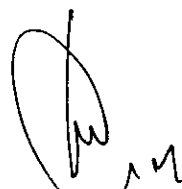
legislativă trebuia să stabilească expres un moment limită până la care Uniunea trebuie să-și îndeplinească scopul legal, deoarece intenția legiuitorului este de a dispune de patrimoniul sindical nu în favoarea Uniunii, ci în favoarea membrilor care constituie Uniunea în acest scop.

16. Textul **art. 31** nu se justifică, deoarece consacră un paralelism legislativ cu prevederile **art. 21 alin. (6)**, ambele dispoziții stabilind scutirea de taxă de timbru.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Dacian Julien CIOLOȘ

Domnului deputat **Valeriu Ștefan ZGONEA**

Președintele Camerei Deputaților